

Pater Jozef Essing O.P. jarig:

“Tachtig jaar is niet oud a

Zondag 28 juni was er feest in de Dominicuskerk in Oog in Al. Tijdens de jaarlijkse picknick, de afsluiting van het seizoen, vierden we namelijk de tachtigste verjaardag van onze oud-moderator pater Jozef Essing o.p., die nog steeds regelmatig in de Dominicus voorgaat in eucharistievieringen. Het feest werd gevierd samen met de geloofsgemeenschap van de Antoniuskerk, ook een voormalige dominicaanse parochie.

- Door Anja van Leusden -

De kerk en het kerkplein waren uitbundig versierd en de viering was prachtig en feestelijk. Het kamerkoor Amor Vincit, dat vanuit de Dominicus is opgericht en daar wekelijks repeteert, ondersteunde de liturgische zang. Alle kinderen die vanaf 2003 door pater Jozef zijn gedoopt of van hem hun Eerste Communie kregen, waren uitgenodigd. Ook alle misdienaars zaten in de kerk: zij hadden aansluitend aan het feest hun jaarlijkse uitje. De kinderen gingen naar hun eigen kinderwoorddienst, maar kregen ook in de liturgie van tijd tot tijd een speciale plaats.

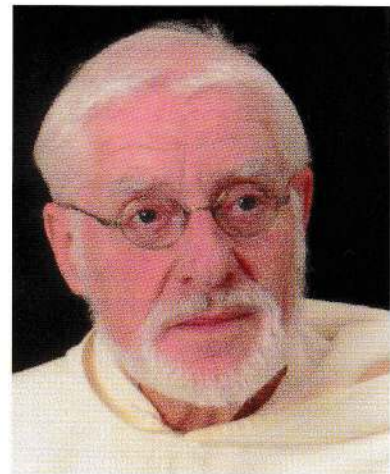
Aan het eind van de viering zongen kinderen en volwassenen uit volle borst pater Jozef toe met het toepasselijke refrein: *Ga je mee, zeg niet nee, pak je fiets en doe mee, pater Jozef als eerste voorop. Tachtig jaar is niet oud als je van fietsen houdt. Hup ga mee, sluit je aan, zet hem op.* Pater Jozef is namelijk nog steeds een fervent sportfietser en is al meerdere malen in etappes naar Lourdes gefietst. Bij de picknick op het kerkplein werd hij nogmaals toegezongen, op de melodie van *lo vivat*. Als cadeau kreeg hij een

knalgeel wielervest met op de rug de tekst 'Jozef 80' en eronder het dominicaanse wapen, een Tour-bidon en een Tour-vlaggetje voor op z'n fiets. Iedereen had lekkers, eten en drinken meegenomen. Nol van Beek zorgde voor gezellige muziek en voor de kinderen waren er speciale (fiets) spelletjes georganiseerd. Levi, een van de communicanten van dit jaar, zamelde in zijn rugzakje geld in voor de Alpe d'Huzes, waaraan enkele van onze parochianen hebben deelgenomen. Aan het eind van het feest werd pater Jozef uitgezwaaid terwijl hij een paar ererondjes op de fiets maakte. Het was een bijzondere en zeer gezellige dag. En wij hopen pater Jozef nog vaak te zien.

Vijf vragen aan pater Jozef Essing o.p.

Had je ervaring met een parochie toen je naar Utrecht kwam?

Nee, ik had niet eerder in een parochie gewerkt. Dertig jaar had ik kortdurende maar intensieve contacten gehad met groepen die voor een week, weekend of midweek naar het klooster-vormingscentrum te Huissen kwamen. In Zwolle, vanaf de jaren '90, kwam het zwaartepunt van mijn werk te liggen in de pastorale toerusting: twee jaar lang

– twintig lange avonden en zes hele zaterdagdagen per jaar – optrekken met dezelfde groep mensen. Was het voorheen telkens 'kort en hevig', nu werd het de werking van de 'lange duur' die me ging boeien.

Wat voor beeld had je van tevoren van je functie?

Toen het in 2000 voor de Nederlandse Dominicanen duidelijk werd, dat zij na Carlos Spoor geen pastor voor Oog in Al beschikbaar zouden hebben, vroegen ze mij of ik geen 'moderator' wilde worden. Het was de bedoeling dat ik in Zwolle bleef wonen, om daarmee te kennen te geven dat ik niet als nabije pastor met de gemeenschap zou

je van fietsen houdt”

optrekken, maar in tweede line en letterlijk op afstand de parochie zou toeleiden naar het nemen van zoveel mogelijk eigen pastorale verantwoordelijkheid. Concreet zou ik dit doen door eens per maand voor te gaan in de Zondagsviering, door deel te nemen aan parochie- en bestuursvergaderingen en door het vormen/uitbouwen van een kadergroep om bestuur en pastorale werker heen. Daarbij zou juist het feit dat ik niet uit het directe pastoraat kwam, maar uit het vormings- en toerustingswerk, van pas kunnen komen. Men schatte in dat ik één dag per week aan de nieuwe taak zou besteden.

Hoe zag je je eigen rol?

In de pastorale toerusting maakte ik mee, hoe kerkmensen los kunnen komen van een onmondig zelfbeeld en uitgroeien tot personen die vanuit een bewust geloof in het leven en de samenleving staan. Hoe zij hun eigen pastorale talenten ontdekken, niet enkel als uitvoerders en medewerkers, maar ook als het gaat om visie op het geloof en om beleid in de kerk. Dat kwam vooral door de methode: je eigen verhaal leggen langs de oude Bijbelverhalen die via de liturgie naar ons toekomen. Dat biedt herkenning en tegelijk verruiming: om met andere ogen te kijken naar wat er nu gebeurt – de weg die wij gaan en hoe wij God op die weg tegenkomen. Om zo, door dit gestoei tussen oud en nieuw, wegen te vinden en 'mensen van de weg' te worden, zoals de eerste christenen zich noemden.

We spreken vaak over dialoog tussen mensen nu. Maar minstens zo belangrijk is de dialoog tussen het heden en de geloofstraditie. Zij is dode letter wanneer wij ons slaafs eraan onderwerpen; zij komt pas tot leven als wij vrij en volwassen ermee omgaan. Dan ben je ook in staat tot dialoog met je eigen tijdgenoten. 'Gisteravond heb ik voor het eerst met mijn dochter kunnen praten over het geloof', zei eens een cursusdeelnemer. 'Voorheen was het welles-nietes, maar nu was het meer een samen zoeken.' Het geloof is een richtingwijzer en geen kant en klare invulling.

Hoe kijk je er nu op terug?

Het was en is nog steeds mijn droom bij te dragen aan een geloof waar je blij en mondig van wordt. Of dat gelukt is? Ja, zoals in de oude geloofsverhalen iets lukt – niet op de manier waarop ik het had gedacht. Wat ik probeerde op te zetten lukte niet of maar gedeeltelijk. Maar er kwamen wel initiatieven vanuit parochianen waarop ik kon inspelen, zoals de vorming van een pastoraatsgroep. En gelegenheden zoals de maandelijkse preek, een 'woord van de moderator' in het parochieblad, de begeleiding van de pastoraatsgroep en de voorbereiding van ouders op de doop van hun kind.

Wat wil je de Dominicus meegeven?

Hoe meer een beeld ontstaat van 'kerk van boven af', des te meer is er tegenwicht nodig door een 'presentie van onderop'. Mijn wens aan de Dominicuskerk is, dat het plan

De Sint Dominicuskerk. Katholieke presentie in Oog in Al, gefundeerd op 800-jarig dominicaans erfgoed, zal bijdragen aan een heilzame balans.

Ik herhaal met enkele wijzigingen een 'droom' die ik eens heb uitgeschreven:

Een droom van een kerk

Ik droom van een kerk

die kijkt naar mijn pogen,
en mij niet afrekent
op mijn missers

Ik droom van een kerk,
waarin wij van standpunt
verschillen, maar van elkaar horen
wat mij en wat jou ten diepste
raakt,

Ik droom van een kerk
waarin ik werkelijk proef wat zij
verkondigt, die niet enkel laat
horen maar ook laat zien,
hoe God met mensen omgaat.

Ik droom van een kerk
die mij op het spoor zet:
hoe het oude verhaal van God en
mens speelt in mijn eigen leven;

Ik droom van een kerk
die mij helpt om er woorden voor
te vinden, zodat ik geen sprakeloze
ben in deze tijd van mondige
mensen.

Ik droom van een kerk
die mij aanspreekt op mijn
talenten, die mij laat voelen dat ik
nodig ben, net zomin als ik buiten
de anderen kan.